

Jera Ivanc
SVETILNIK

Osor - Nadrožica, oktober 2006

dramatis personae:

GREGA, 30

GORAZD, 30

LORENCO, 14

SOFIJA, 11

premiera: 9. 12. 2006, Gledališče Koper

režija: Jaka Ivanc, scenografija: Milan Percan, kostumografija: Ana Matijević, glasba: Davor Herceg, lektura: Barbara Rogelj

igrali so: Gregor Zorc, Gorazd Žilavec, Vojko Belšak, Katarina Čas

Otok. Na vrhu otoka svetilnik. Svetilnik ima vrata in nekaj oken. Dviga se visoko v nebo, tako da njegovega vrha ne vidimo. Replike junakov, kadar so na vrhu, nam dajo slutiti, da je razgled prečudovit. Mir, tišina, morje. GREGA sedi in negibno zre v točko na obzorju. Skozi eno izmed lin v svetilniku pokuka GORAZD. V ušesih ima slušalke (I can't get no satisfaction), v roki pralni prašek. GREGA se komaj kaj odzove.

GORAZD: /vpije/ Hej, Grega! A lahko še svoje gate vržem zraven? Saj bom dal še praška! ... ?

Izgine. Čez nekaj trenutkov spet pogleda ven, okrog njega milni mehurčki.

GORAZD: Pridi pogledat, mogoče sem ga dal preveč!

Izgine. Čez nekaj trenutkov se pojavi na vratih svetilnika. Zaradi glasbe v ušesih govori glasneje, kot bi bilo potrebno.

GORAZD: Ne vem, kako lahko zdržiš brez elektrike. In ne razumem, kako je mogoče, da ima samo leča svetilnika elektriko, ti pa ne. A pišeš na roko? Naši lučkarji bi to takoj uredili. Pri reklamah so najboljši. V New Yorku se ti zmeša od tehnologije. Tam se dogaja – vse! Nemogoče je, da bi si med snemanji lahko kdaj odpočil: koncert, party, literarni večer ... Včeraj sem bil še tam, danes pa že tukaj. Je kaj novega?

Sede poleg GREGATA.

GORAZD: Nič mi nisi povedal včeraj. Razen tega, da ni elektrike. /se razgleda/ Lepo je. Ampak samo, če gledaš z otoka na morje. Ne z morja na otok. Barba Lučo mi je včeraj v čolnu naštel vse oblike, ki se jih da v otoku prepoznati z različnih strani. Ampak jaz nisem videl ne kure, ne petelina, nikakršnega ptiča ali živali ne, še najmanj pa samoroga. Bila je noč, /doživeto/ vse naokrog črna tema in /zapoje/ »sredi morja črna gmota, sredi gmote pa moj brat, barasa, heja bumbarasa !« Čez deset dni pa – adijo,

konec, schluss, nič več. /pogleda GREGATA, ker se ta ne odziva, govori vedno glasneje/ Še najbolj je ta gmota spominjala na Triglav. In na zvezdo. /tleskne mu s prsti pred obrazom/ Barba Lučo je rekel, da se bo april potegnil v maj. KAJ PA TI PRAVIŠ, KAKŠNO BO VREME!? /ga strese/ A me sploh poslušáš!

GREGA: /odsotno/ Kaj? Ja, ja. Oprosti. Pišem. Mislim – razmišljam.

GORAZD: /zamahne z roko/ »And I try, and I try, and I try, and I try – I can't get no«

GREGA: /naglas razmišlja/ Napisati moram igro za otroke, pa ne vem, če sta glavna junaka zaljubljena. Ne vem, kako primerno je to za otroke in mladino. Ljubezen. Ljubezen. Lorenzo in Sofija. Lorenzo. Sofija. Lorenzo in Sofija. Lorenzo, Sofija... Niti tega ne vem, če jima bo res tako ime. Ne poznam ju še. Nič še nista povedala. /glasba utihne/ Zato čakam. Čakam, da prideta.

GORAZD: Kaj? A kdo pride?

GREGA: Kaj? Ah, ne zares, ne zares.

GORAZD: Sem se že ustrašil. /prižge glasbo/ »I can't get no – ta ra raa ...«

GREGA: Lorenzo in Sofija sta – ne vem, še če sta ...

GORAZD: Kaj praviš? /sname slušalke/ Oprosti. /ugasne glasbo/

GREGA: Lorenzo in Sofija. Rad bi - /si premisli/

GORAZD: Kaj? Povej.

GREGA: Brez veze. Pozabi.

Nekaj časa molčita.

GORAZD: Lorenzo in Sofija, praviš.

GREGA: Ja.

GORAZD: Všeč sta mi. Imeni.

GREGA: Kaj pa vem.

GORAZD iz žepa potegne beležko. Nekaj zapiše.

GREGA: A pišeš? */navdušeno/* A si začel pisati?

GORAZD: */nagajivo se nasmehne in skrije beležko/* Ne.

GREGA: Ooooo! To je fenomenalno! Fenomenalno! Fantastično! Kaj pišeš?

GORAZD: Rad bi napisal roman.

GREGA: Ha! A nisem vedno govoril, da bi moral več pisati?

GORAZD: */zre v daljavo/* Ja, pisal bom. Rad bi naredil kaj pomembnega. Kaj velikega. Dovolj imam reklam. Saj ne rečem - če snemaš reklame in imaš malo sreče, vidiš New York, Pariz, */v daljavi bije pol, GORAZD posluša/* Big Ben, London, spoznaš zanimive ljudi, mlade punce, ampak - pralni prašek, nova gazirana brezalkoholna pijača, stari špageti v novi embalaži ... plehke, banalne, še mrtvega človeka nevredne stvari, kaj šele živega!

GREGA: Vem.

GORAZD: Zato sem mislil, da bi ostal malo tukaj. Kar do konca, mogoče.

GREGA: */pogleda v nebo/* Tudi, če bo dež?

GORAZD: */pogleda v nebo, zamahne z roko, momogrede/* Kakšen dež. Sem pa prinesel samo dvoje gat.

GREGA: Jaz sem ti pa pozabil povedati, da je mama poslala še zate en paket perila, ko je slišala, da prideš iz Amerike naravnost sem.

GORAZD: */se razburi/* Pa sem ji že stokrat rekel -. */se pomiri/* Kdaj pridejo ti tvoji obiski? Ne bi rad, da me pri pisanju kdo moti.

GREGA: Lorenzo in Sofija te bosta pa res motila, ja. »Ha, ha, ha!«

GORAZD: Nič »ha, ha, ha!«, deset dni imam, da napišem prvo verzijo.

GREGA: Čakaj malo. Zdajle bi rad napisal roman?

GORAZD: Ja, prvo verzijo. V angleščini.

GREGA: V angleščini!? Težko si predstavljam -

GORAZD: */nestrpno/* Kaj!? Kaj!? Kaj ni v redu!?

GREGA: Ne vem, no. Deset dni za roman ... V angleščini ...

GORAZD: */se razburi/* Kaj!? Kaj je narobe s tem? Pa kaj, če bi rad napisal roman!? A misliš, da ne morem!? Mah! Kaj sem ti sploh omenil ... Ti itak vse najbolje veš. Gospod pisatelj.

GREGA: Kaj ti je? Oprosti. Gorazd, oprosti. Vesel sem, da pišeš, no. In da si prišel iz Amerike naravnost k meni. K svojemu ljubemu starejšemu bratcu. */ga začne bratsko objemati/* Brat-cu.

GORAZD: Samo dve minuti si starejši.

GREGA: Saj je vseeno. Vse-eno in isto.

GORAZD: */nerodno mu je/* Ja, ja, saj je v redu. */GREGA se umiri/* Oprosti.

Nekaj časa molčita, nato spregovorita hkrati.

GORAZD: Razmišljal sem -

GREGA: Si kaj razmišljal? - */nadaljuje GREGA/* O čem boš pisal?

GORAZD: Razmišljal sem globalno. Predstavljam si, da bi se roman dogajal v kateri od svetovnih prestolnic, v New Yorku, na primer. Kip svobode. - Teroristični napad - in zgodba o ljubezni se konča s smrtjo. Eros in Tanatos.

GREGA: */poslušaj zven besed/* Eros – Tanatos. Ljubezen in smrt. Smrt in ljubezen.

GORAZD: Ampak, kaj misliš, on ne sme rešiti nje, a ne, da ne. To je tako klišejsko.

GREGA: Ampak koga? Kdo?

GORAZD: Lorenzo Sofije.

GREGA: Čakaj malo. Lorenzo in Sofija? Pisal boš o Lorencu in Sofiji?

GORAZD: Ja. No: Laurence and Sophie, če bo v angleščini. Laurence from London in Sophie de Paris. */zapisuje/*

GREGA: Čakaj malo. Povem ti, da pišem igro o Lorencu in Sofiji, ti pa -

GORAZD: Čakaj, čakaj. Kaj pišeš?

GREGA: Ti čakaj. */pokaže v beležki/* Še zapisal si si.

GORAZD: Kaj!? /*pogleda*/ Seveda sem si zapisal. Ampak nisem mogel vedeti, da si si tudi ti ti dve imeni izbral za svoja lika? Sem mislil, da govoriš o konkretnih ljudeh!

GREGA: /*nesrečno*/ Ah, Gorazd, no, sploh me ne poslušajš.

GORAZD: Te. Te poslušam. Saj bom popravil. Popravil bom. Jaz ne kradem.

GREGA: »Jaz ne kradem, jaz ne kradem.« Kako boš pa drugače pisal? Si boš 'sposojal'?!

GORAZD: /*živčno*/ Saj vem, saj vem, dober umetnik krade!

GREGA: Tako ali tako še ne vem, če jima bo tako ime.

GORAZD: Kako ne veš?

GREGA: /*zamahne z roko*/ Mah, ne vem. Saj je vseeno.

Nekaj časa molčita.

GORAZD: Jaz bi rad pisal o pomembnih stvareh. Meni ni vseeno. Ti pišeš za otroke, ne? /*GREGA pokima*/ In a priznaš, da to ni preveč zanimivo? /*GREGA se namršči*/ Da je banalno in včasih še kičasto. /*GREGA skomigne*/ Tale tvoja lika, Lorenzo in Sofija, sta najbrž otroka. /*GREGA pokima*/ In ker gledališča danes za otroke ne uprizarjajo iger, v katerih se otrokom zgodi kaj tragičnega, mislim *zares* tragičnega, težko pišeš o pomembnih stvareh, ne? O pomembnih temah. Ne gre, ne? Otroci ne smejo biti iznakaženi in pohabljeni, ne sme se jih tepsti ali kako drugače kaznovati, skratka - Bog pomagaj!, da se jim ja ne bi kaj hudega zgodilo. In Bog ne daj, da bi kdo prdnil. Mogoče mogoče hudobni volk, ker ga črviči babica. Pri vsem tem res ne moreš pisati o ničemer drugem razen o zajčkih, ki pijejo čaj z medvedki in kozice nabirajo rožice in na nebu brez oblčka sije rumeni sonček, morček je miren, moj bratec pa čaka. /*zapre beležko in jo spravi v žep*/ Mene banalnosti ne

zanimajo. In sploh se kar naprej pritožuješ, da vsi najbolje vejo, sploh pa igralci, kaj čutijo *tvoji* liki, kadar *ti* napišeš, da zunaj dežuje ... A je to kakšno pisanje? A je to kakšen užitek?

GREGA: */globoko zavzdihne/* Kaj pa vem.

GORAZD: Kakor hočeš. Jaz bom napisal roman.

GORAZD se udobno zlekne in zapre oči.

GORAZD: Praviš, da je treba čakati?

GREGA: Ja. */skomigne/* Ah, kaj pa vem. Nič ne vem. */vstane/* Grem pogledat, kaj si naredil s perilom.

GORAZD mu miže pomaha in prižge glasbo, GREGA izgine v svetilnik. Na poti navzgor pogleda skozi lino, se nasloni in opazuje spečega brata.

GREGA: Sonček je rumen, morček je moder, moj bratec pa čaka.

GREGA izgine. Zvok motorja. Narašča.

GREGA: */pokuka skozi lino in posluša motor, sebi/* Končno.

Motor ugasne, GREGA izgine. Čez čas prisopiha SOFIJA.

SOFIJA: Končno!

Steče do vrat svetilnika in potrka. Pokuka skozi vrata. GREGA skozi lino.

SOFIJA: Dober dan! Je kdo doma? Gospod pisatelj?

Ker ne dobi odgovora, se razgleda in na veliko veselje opazi spečega

GORAZDA.

SOFIJA: */očarano/* Gospod pisatelj ...

Odkašlja se. Odkašlja se še enkrat in se mu približa. Poleg njega odvrže robček, Ops! kot da ga je izgubila. Pobere ga in se odkašlja poleg njegovega ušesa. Oddalji se nekaj korakov. S počasnim, nonšalantnim žvižgajočim sprehajalskim se korakom jo začne mahati proti njemu. Spotakne se obenj.

SOFIJA: Oprostite, oprostite.

GORAZD malo pocmoka in spi naprej. SOFIJA se spet spotakne. V resnici se vrže nanj.

SOFIJA: */razločno in naglas/* OPROSTITUTE, SPLOH VAS NISEM OPAZILA!
/nekajkrat ga sune, nato zakliče v smeri, od koder je prišla/ Loreen-co.
/LORENCO se nejasno oglašaja/ Kaj?

LORENCO: */prisopiha z nekaj rastlinja v rokah/* Uh! Sem mislil, da hočeš nabirat cvetje, ti pa kot divja koza hop takoj dol s čolna in k svetilniku. Nisem te mogel dohajati in zraven nabirati še cvetja. Ampak dobro, bova vsaj prej doma. Še pred popoldansko nevihto. In kosilo bo danes baje *točno* ob dveh.

SOFIJA: */zamahne z roko/* Ja, ja. Poglej, to je ta pisatelj. Tvoja mama ga pozna.

LORENCO: Aja?

SOFIJA: V Ljubljani so že cel teden demonstracije. Na poročilih so rekli, da je sramota, koliko denarja je šlo za otok, od katerega imajo na koncu korist samo mornarji in pisatelji. Tvoja mama je rekla, da so cinični. In da je on zelo dober pisatelj. Ah, pozabila sem, kako mu je ime.

LORENCO: Zdaj pa razumem, zakaj si hotela na vsak način sem? Da bi spoznala pisatelja?

SOFIJA: Ne. Pa svetilnik bi rada videla. Preden ga podrejo.

LORENCO: Saj jaz tudi. */pogleda GORAZDA/* Spi kot klada. Kaj pa, če najprej na hitro nabereva kakšen šopek */odvrže rastlinje iz rok/* mogoče enega veliikega, */z rokami naredi cel krog/* potem se bo pa najbrž že zbudil in si bova lahko na hitro ogledala svetilnik: */nadene si trpeč izraz, oponaša pisatelja/* »Tuu-kaj, za too-le mizo, sem včeraj ponoči, ko je sonce sijalo na luno in luna skozi too-le okno, napolnil taa-le nekoč snežno beli papir z zgodbo o teem-le prelestnem dekletu.«

SOFIJA: Nehaj!

SOFIJA ga odrine in LORENCO pade na GORAZDA. GORAZD se zbudi. Manjša zmešnjava. Vzkliki Hej! Au! Kaj je to? Oprostite, gospod pisatelj. Auva. Na vratih svetilnika se pojavi GREGA s košaro perila, od katerega močno curlja in se peni. Odloži košaro in opazuje dogajanje. Zdaj so že vsak sebi in se ogledujejo.

GREGA: Dober dan.

Vsi pogledajo GREGATA, ki ponudi roko. LORENCU je nerodno, SOFIJA sramežljivo pogleduje GORAZDA.

GREGA: Jaz sem Grega. */ponudi roko SOFIJI.*

SOFIJA: */se obrne le toliko, da mu stisne roko/* Ja, dober dan.

GREGA: */ponudi roko LORENCU/* Grega. Me veseli.

LORENCO: Lovrenc je moje ime. Gospod Grega. */mu vljudno pokima; ju primerja/* O! A sta -

GREGA: Ja, sva, sva. Dvojčka sva.

SOFIJA: Dvojčka! */očarana pomoli roko Gorazdu/* Dober dan.

GORAZD: */stisne roko/* Gorazd. */se obrne/* Me veseli. */in odkoraka/*

GREGA: */SOFIJI/* Kadar piše, ne mara, da ga motijo. Zelo je občutljiv. Tudi, kadar ne piše. */LORENCU/* Ste rekli Lovrenc?

LORENCO: Ja. Ampak Zofija me kliče Lorenzo. Lorenzo di Capodistria se sliši bolje kot Lovrenc iz Kopra. A ne, Zofija iz Ljubljane?

SOFIJA: */odsotno/* Kaj?

Opazuje GORAZDA. (Njegova igra je od zdaj naprej ves čas na meji. Misli resno ali ne? Zares piše ali samo igra pisatelja? Skratka - ne zmeni se za svet okoli sebe, uporablja beležko na vse mogoče načine (lista, bere, čečka, trga) ... itd.)

LORENCO: */GREGATU/* A vi tudi pišete?

GREGA: A kadar ne perem bratovih gat? */začne obešati perilo/*

LORENCO: */v rahli zadregi/* No - Kaj pa na motorje, se spoznate? */iz žepa potegne svečko/*

GREGA: Na motorje?

LORENCO: Ja. Drat piršno bi rabil.

GREGA: A da bi kandelo spucal? */vzame svečko, jo pogleda/* Kaj pa, če je cin špula hin?

GORAZD: Pišem!

SOFIJA: Pšššt.

LORENCO: */tiše/* Cin špula?

GREGA: Cin špula je bobina in zna biti, da je fuč. Potem tudi drat piršna ne pomaga.

GORAZD: Pišem, Grega, pišem. Prosim.

GREGA: Oprosti.

Vsi pogledi so molče uprti v pišočega GORAZDA.

GORAZD: */poskoči in začne hoditi v krogu/* Ja! Ja! To bo super! Enkratno! Ja, ja, uh, kako bo dobro!

SOFIJA se veseli z njim.

GORAZD: */zdrzne se, se namršči, pogleda okrog sebe in stegne roke za odhajajočimi navideznimi liki in slikami, prestrašeno/* Kam, o kam? */z razburjeno- patetično gesto se obrne na trojico/* Stran, o stran!

Umaknejo se za korak, GORAZD skloni glavo.

GORAZD: Ah. Prepozno. Vse zaman. Ni jih več. Spet bom čakal. */sede na rob in se zazre v daljavo/*

SOFIJA je nad GORAZDOVIM dejanjem pisanja popolnoma očarana.

LORENCO: */GREGATU, tiše/* A potem bi nama mogoče lahko vi razkazali svetilnik? Če vaš brat pusti, seveda.

GREGA: Še vesel bo. Sploh pa sem jaz tisti -

GORAZD: */se vmeša/* - ki je tukaj šele en dan. Pa kaj, svetilnik boš že znal razkazati.

GREGA ga začudeno gleda, GORAZD mu skrivaj pošilja znake, naj odpelje nadležna otroka.

GORAZD: Daj, pokaži jima, kje pišem. Jaz nimam časa. Pišem.

GREGA: */sprejme igro/* Seveda, seveda, ne bomo te motili. */se napoti proti vratom svetilnika/*

SOFIJA: */se zgrudi/* Au! Au! Noga me boli. Ne bom mogla po stopnicah.

LORENCO: */ji ponudi/* Na roko.

GREGA: */zaskrbljeno/* Da ni morda zvin gležnja?

SOFIJA: Ne, ne, ne. */vrti z nogo/* Vse je v redu. Ampak bom raje kar tukaj. */potiho/* Bom v živo videla, kako pisatelj piše. Čisto tiho bom. */LORENCU/* Kar pojdi, kar pojdi.

LORENCO: */malo je razočaran/* Itak moram popraviti motor.

SOFIJA: */maha z roko/* Ja, ja, popravi tisto reč.

LORENCO: Z drat piršno jo bom. */izgine v svetilnik/*

SOFIJA: */zamahne z roko in zamomlja/* Ti pa tvoje cvik cange.

GREGA: */SOFIJI/* Če se naveličate, veste, kje sva. Vesela bova vaše družbe.

GREGA odide. SOFIJA opazuje GORAZDA, ki poskuša iz lista v beležki izdelati letalo. Letalo noče leteti. LORENCO pokuka skozi vsako luknjo, ki jo najde na poti na vrh. SOFIJA se previdno približa GORAZDU.

LORENCO: Od tukaj lahko vidiš moje okno!

SOFIJA: /GORAZDU/ A ne gre?

LORENCO: /pod vrhom gleda skozi daljnogled/ Slišim kancone beneških gondolje-er-je-ev!

GREGA: /z drugega okna/ Jaz vidim ljubljansko toplarno!

LORENCO: Ha! Jaz pa verige, ki visijo z rečnih čolnov v Hamburgu!

GREGA zajodla.

LORENCO: /z vrha/ He-ej! Poglej me! Zofija! Tukaj sem. Na vrhu sveta! /zatuli kot Tarzan/

GORAZD: Kaj je to!? Potrebujem mir, potrebujem tišino! Grega! GREGA! /vstane/ Grega, čaja bi!

GREGA pokuka skozi lino/okno.

GREGA: Zeleni, črni, rdeči, sadni ali žajbljev?

GORAZD: Ginseng lemon!

GREGA: Dve minuti?

GORAZD: In niti sekunde dlje! /daje mu znake, naj takoj pride dol in ga reši/

GREGA: Lahko tudi vam ponudim skodelico čaja, gospodična? Ginseng lemon? Dve minuti?

SOFIJA pokima.

GORAZD: */zlovoljno/* Ja, ja, dve minuti!

GREGA izgine. GORAZD se pretvarja, da je odsoten. SOFIJA pobere letalo.

SOFIJA: Lahko?

GORAZD: Ja, ja.

SOFIJA vzame list, ga razgrne in zagleda risbo.

SOFIJA: O! A sem to jaz?

GORAZD: Kaj? */odsotno zamahne z roko/*

SOFIJA spretno zgiba letalo. Stopi do roba in ga vrže. Letalo zajadra.

GORAZD: */igra očetovsko otožnost/* Igrajte se, igrajte se, otroci.

SOFIJA se namršči in ga pogleda.

GORAZD: Kako ste ljubki. Otroci, ki se lahko igrate. Ves čas na tem svetu imate za igro. Nikamor se vam ne mudi. Otroci ste, vse je še pred vami ... a vam je za vse to malo mar. Vaši napori so vsi usmerjeni v dosego enega in edinega cilja - da bi čimprej odrasli in ne bili več otroci. Ah. */poboža SOFIJO pa glavi/* Trideset let sem star, pa ne vem, kaj je to igra. Moje otroštvo je bilo polno trpljenja. Moje pisanje je polno življenja. To si moram zapisat.

GORAZD piše, GREGA in LORENCO prideta. LORENCO nosi pladenj s čajem, GREGA mizo in štiri stole (če niso že zunaj). Posedejo se.

LORENCO: Z vrha se vidi dlje. Kakšen razgled!

GORAZD: Kadar pišem, se obdam z lepimi stvarmi. /se ozre po omizju, pogleda SOFIJO/ Nekaj manjka. Potrebujemo cvetje.

SOFIJA: /poskoči/ Jaz lahko nabere šopek! Taaaakega /z rokami hitro zaokroži po zraku, zadene GORAZDOVO roko, ki nese skodelico k ustom. Čaj konča na GORAZDOVIH hlačah/ Oh!

GORAZD: Ajs!

GORAZD s skodelico v eni in podstavkom v drugi roki rešuje hlače in pri tem sune mizo. Nastane manjša zmeda. LORENCO rešuje čajni servis, GORAZD se nemočno oklepa skodelice in podstavka, SOFIJA kleči in z robčkom briše njegove mokre hlače, GREGA pomaga LORENCU.

GORAZD: Au! Au! Ajs!

SOFIJA: Oprostite, oprostite.

GORAZD: Ajs, ajs, ajsssss, presneta reč. /jo nadere/ Ste lahko še bolj nerodni!?

Nastane mučna tišina. SOFIJI se nabirajo solze. GREGA stopi do SOFIJE.

GREGA: /zelo prijazno/ Kadar piše, je izjemno občutljiv, ne zamerite mu. Ni mislil resno. Pridite, poznam kotichek, kjer rasejo rože samo za vas. Prosim. Všeč vam bo.

GORAZD: Prekrasne so. In tooooliko jih je - /pokaže z rokami in si pri tem z ostanki čaja oškropi obraz in lase/ Le pojdite, le pojdite.

SOFIJA: /vstane/ Takoj bova nazaj.

GORAZD: Vzemite si čas, vzemite si čas.

GREGA mu z robcem obriše obraz in lase.

GREGA: Čiste hlače so na likalni deski.

GREGA in SOFIJA odideta. GORAZD izroči skodelico s podstavkom LORENCU, si ogleda mokro škodo in se odpravi v svetilnik.

GORAZD: Ah.

LORENCO naredi na mizi red. Vse je lepo in urejeno. Sede. Vstane, stopi do vhoda v svetilnik. Govori GORAZDU, zato nekatere stavke govori glasneje. Med stavki čaka na odgovor, včasih njegove besed izzvenijo kot samogovor; le sem in tja se iz svetilnika sliši GORAZDOVO nerazločno in nestrpno momljanje.

LORENCO: Iz moje sobe se tudi vidi morje.

GORAZD: Kaj?

LORENCO: Pravim, da imam sobo z razgledom na morje.

GORAZD: Ja, ja */in nekaj nerazločnega/*

LORENCO: Kako? */tišina/* Ja, rad gledam morje. Tudi kadar dežuje. Vedno je lepo. */glasneje/* Zofiji je pa dolgčas in moram potem pozimi jaz v Ljubljano. Pa mi ni preveč všeč. Zofiji so že dvakrat ukradli kolo in to z verigo vred. Jaz za čoln nimam nobene verige. Je tudi ne rabim. */tišina; glasneje/* Zofija pravi, da poznate mojo mamo! Katja. Katja -

GORAZD: */pokuka skozi lino, nervozno./* Ja, ja, ne slišim dobro poznam!

LORENCO: Zofijin oče je pa igralec. Brane Jug!

GORAZD: */pokuka skozi lino/* Ja, ja, nič ne slišim, zelo dober igralec.

LORENCO: Ja. Doma jo vsi kličejo Zofka, ona bi bila rada pa Cofka. Ker jo tako kliče njen 'prijatelj' iz Nemčije. Hans. Hans iz Hamburga. Spoznala sta se preko interneta in potem je bil lani s starši slučajno na počitnicah v Portorožu in ga je šla obiskat. Sama se je z avtobusom peljala iz Kopra v Portorož, ni hotela, da grem z njo. S starši jo je počakal v Portorožu na postaji. Brez rož. In ko je stopila z avtobusa, ji je rekel »Halo, Cofka.« Njenega imena ni nikoli prebral drugače kot po nemško. »Halo, Cofka!« */prhne/* Lani je govorila samo o Hansu, letos bo pa gotovo samo o vas. Čisto je razburjena, ker vas je spoznala. */poudarjeno/* Ona tudi piše, Zofija.

Pride GORAZD. Z eno roko skuša na sebi zadržati prekratke in preširoke hlače. V drugi roki ima vrvico.

GORAZD: Nisem našel pasu. A mi lahko -

GORAZD z vrvico pomaha proti LORENCU. Ta mu jo začne ovijati okoli hlač. (Iz njih pokuka rob spodnjih hlač, na katerem je izvezeno ime GOGI.)

GORAZD: Koliko ljudi mislite, sem že srečal, ki so prepričani, da so njihova življenja tako zanimiva, da bi moral jaz kot pisatelj pisati o njih? */pogleda LORENCA, se zazre v daljavo/* Preveč. In veste, koliko je takih, o katerih je res vredno pisati?

LORENCO je končal s pritrdjevanjem hlač. V odgovor skomigne in odkima.

GORAZD: Premalo. */pogleda hlače, sede za mizo, jih pogladi/* Niso napak. */povabi LORENCA, naj sede/* Ampak tudi pisateljev je premalo. 'Pisateljev' pa preveč. Danes piše vsak, ki ima doma računalnik. In lahko si predstavljate, kako gre to:

Nič ne misli,
piši, briši,
copy, paste,
enter, piši.

Nič ne misli,
 piši, briši,
 copy, paste,
 i-t-d, etc, na koncu pa lp, Sofija.

Jaz še vedno pišem na roko. */pomaha z beležko/* Včasih tudi ob sveči in ob jasni noči celo v mesečini. Ja. */s sentimentalno gesto si pogladi lase/* Tale vaša prijateljica. Ona ima lastno sobo, z razgledom, na morje, ima svojo mizo, ima elektriko, ima svoj računalnik ... In kaj počne? Igra igrice, piše pesmice in si dopisuje z nekim Hansom!

LORENCO: */posmehljivo/* Iz Hamburga je.

GORAZD: */se smehlja, zapiše/* Hans aus Hamburg. */kot da predstavlja like/* Hans aus Hamburg je prišel na obisku chez Freundin Sophie de Paris, her good friend Laurence from London pa – je počel kaj? */pogleda LORENCA/*

LORENCO: */rahlo zmeden/* Ne ne, *ona* je bila na obisku pri *meni*, v Kopru, med počitnicami, Hans je bil pa s starši v Portorožu, kamor se je peljala z avtobusom. Ni bil on na obisku pri njej. In njej je ime Zofija */narekuje/* Zofija Jug iz Ljubljane. Z, ne S. C pa sploh ne. */se muza/*

GORAZD: Sofija pomeni modrost, ste to vedeli? */zapre beležko/* Modrost me vznemirja, rad jo imam, in v tem pomenu besede *sem* filozof. Ampak Zofija Jug iz Ljubljane z razgledom na morje me, oprostite, vznemirja toliko kot stari špageti v novi embalaži. Takih je na tisoče. Na desetisoče, stotisoče, na milijone ljudi je, povprečnih, nezanimivih, vase zagledanih, razvajenih, nevzgojenih, vsiljivih posameznikov, brez občutka za - za lepo, grdih, umazanih, neumnih, če hočete, od katerih eni upajo, da bodo nekoč pomembni umetniki, drugi, da bodo njihove muze in tretji poleg obojega še uspešni poslovneži. In ne samo v Ameriki, da ne boste mislili! Tudi pri nas, tudi pri nas. Lepo vas prosim! To vendar ne gre tako. Ko se jim sanje razblinijo in upanje skisa - življenje pač ni pesmica -, pa za svojo nesrečo, ki to sploh ni, saj imajo, oprostite izrazu, polne riti vsega, krivijo druge! Najraje

televizijo. */zelo je razburjen/* Reklame! Kot da smo krivi mi, če so ljudje neumni! */se umiri/* Natočite mi, prosim, še malo čaja.

LORENCO je vmes jezno vstal. Zdaj molče vzame čajnik in natoči čaj v GORAZDOVO naročje. GORAZD poskoči. Grdo se gledata (otročje sovražno). Priteče SOFIJA z velikim in čudovitim šopkom cvetja. Takoj se loti urejanja cvetja in pospravljanja mize ter si pri tem zadovoljno požvižgava in mrmra. Napetosti med njima ne opazi.

SOFIJA: Lorenzo, pusti no gospoda Gorazda. Pisati mora.

LORENCO: Jaz odhajam!

GORAZD: Eni ne prenesejo resnice.

LORENCO: */GORAZDU/* A bi še malo čaja?

SOFIJA mu vzame čajnik.

SOFIJA: Kje imata skodelici? */obrne čajnik, iz njega ne priteče nič/* Bom skuhala novega. */v čajnik namesti cvetje /* Kako so čudovite. Da bo na tem otoku kdaj raslo tako lepo cvetje, si pred desetimi leti nismo mogli predstavljati. In da bomo imeli kdaj otok na morju. S svetilnikom. Otok Svetilnik! Jaz sem bila še dojenček, ko so ga začeli graditi. In čez deset dni ga bodo začeli rušiti. Najprej svetilnik. Moji dojenčki in od mojih dojenčkov dojenčki in njihovi dojenčki ne bodo več vedeli zanj. Če jih bom imela, dojenčke. Razen, če ne bo kdo napisal romana in bodo po njem posneli film, ki ga bodo moji, tvoji, najini, vajini, naši, vaši, vsi naši dojenčki, ki jih bomo imeli, če jih bomo imeli, lahko gledali po mobitelu tudi že na Marsu, če bodo tako hoteli in imeli za to dovolj denarja.

Vse je lepo in urejeno. SOFIJA stopi vstran, zadovoljna je s sliko in ji da naslov.

SOFIJA: »Zadnji dnevi Svetilnika!« Vašemu bratu se zdi ta ideja zanimiva. Grega? Grega? Kje pa si? /opazi GORAZDOVE hlače in krikne/ Kje ste to dobili? Pa še mokre so. Takoj jih slecite.

GORAZD odmakne pogled od LORENCA. Pogleda SOFIJO, si poravna hlače.

GORAZD: Ne, hvala. /sede, si pogladi hlače/ Bi pa še malo čaja, prosim.

LORENCO: /sede/ »Bi pa še malo čaja, prosim.«

SOFIJA: Dobro, dobro, že tečem.

SOFIJA se obrne, da bo šla. V tem prisopiha GREGA.

SOFIJA: Hej, Grega, kar izginil si!

GREGA: Ti si izginila! Kličem te in kličem, ti pa hop hop hop kot kakšna podivjana, mlada koza gor in dol med rožami, potem pa - puf, švist - nazaj k svetilniku. Ne morem te dohajat. Dvajset let sem počasnejši od tebe.

GORAZD: Malo potelovadi, pa bo.

SOFIJA: Tako je.

GREGA: /GORAZDU/ Kaj pa ti? Si se spet polil?

GORAZD: Ja. Po zadnjih čistih hlačah sem si nalašč zлил čajnik čaja.

GREGA: Bom skuhal svežega. Samo da obesim perilo. /se loti perila/ Dve minuti. Takoj bom. /SOFIJA mu priskoči na pomoč. GREGA pogleda v nebo/ Dež bo. Se bo vsaj perilo dobro spralo.

SOFIJA: Ah, saj ne bo deževalo.

SOFIJA in GREGA obešata perilo. Med drugim tudi nekaj spodnjic z izvezenim imenom GREGI in ene z imenom GOGI.

LORENCO: */polglasno/* Jaz perem svoje gate sam.

GORAZD: Bi rekel.

Močno se nagne naprej proti LORENČEVI zadnjici in povoha. Pri tem prdne.

LORENCO: O! */povoha, naglas/* Kaj pa tako smrdi? A je kdo ... A je kdo ...

SOFIJA: */od perila/* Kaj?

LORENCO: Kaj in kdo! */pogleda GORAZDA/*

SOFIJA: Kaj kdo? */zavoha smrad/* Uf! Pa res. Kdo je -

GREGA: To je greznica. Zmeraj, kadar je nizek pritisk, najprej zasmrdi, potem pa dežuje.

SOFIJA: Pa saj ne bo zares deževalo?

LORENCO: Popoldan bo nevihta.

SOFIJA: Ah, ne bo. */pogleda v nebo/* Ne bo je, a ne, da ne?

LORENCO in GREGA skomigneta z rameni.

GORAZD: Kakšna nevihta neki! Malo je zasmrdelo */pogleda v nebo/*, zdaj bodo pa v tistile ovčici na nebu kar naenkrat vsi prepoznali kumulumbus!

LORENCO: Tisto je kumulunimbus. Ku-mu-lu-nim-bus. In tudi nevihta *bo*.

GORAZD: */se norčuje/* »Ojoj! Nevihta! Strah me je! Domov! Domov! Mama! Mama!«

LORENCO jezno vstane.

GORAZD: O! Greste domov?

SOFIJA: Lovrenc, kam greš? Ne še domov. Počakaj. Rada bi te še nekam peljala. Tja, kjer me je peljal Grega. Veš, kako je lepo! */GORAZDU/* Vi ste gotovo že bili tam, gospod pisatelj? Tam, kjer ima ptiček, no, kokoš ali petelin, rožo.

LORENCO: */jo prekine in sede/* Aja? Kakšno rožo? Kje?

SOFIJA: No – rožo, kronico, na najvišjem grebenu otoka.

GORAZD: */LORENCU/* Ne veste, kje ima petelinček kronico?

LORENCO: */zmeraj glasneje/* Petelinček nima kronice, ker mu je padla z glave, ko se je nezavesten zgrudil. */pribije/* Ko ste prdnili, gospod pisatelj!

GREGA se muza.

GORAZD: Kaj ste rekli!?

SOFIJA: */zgroženo/* Lorenzo! Kako pa govoriš!

GORAZD: */uslužno stopi do SOFIJE in pribije/* Grdo. */sladko/* Ampak, povejte, Sophie, kje ste bili? Kaj ste videli? */poljubi ji roko/* Govorite in jaz bom pisal, ma chere Sophie. */izvleče beležko/*

SOFIJA: Ampak prijatelji me kličejo Cofka.

GORAZD: */ji položi prst na usta/* Nikar, ma petite chérie. Nemščina dela vaši lepoti krivico. Bodite raje moja mala parižanka, moja muza.

SOFIJA: */je očarana/* A vse boste napisali? */LORENCO vstane, SOFIJA ga skuša zadržati/* Ja, ja, napišite, kako je grozno, da so naju z Lovrencem v nedeljo nagnali cariniki, in to naši, ker da se ne smeva zadrževati okrog njihovih splavov, čeprav sva imela svoj čoln in je Lovrenc star že štirinajst let. Preprečili so nama, da bi videla, ali je kura ali petelin. A ne, Lorenzo?

LORENCO: Da, tako je bilo, kar zapišite! */sede/*

SOFIJA: Zdaj ne bova nikoli izvedela. Potem se nama je pokvaril motor in sva morala veslati in sva zamudila kosilo. Zvečer sva si predstavljala, kako se bo potopila ta otoška skulptura, kot Atlantida, vsa v rdečem, obžarjena od sončnega zahoda. Lorenzo ima sobo z najlepšim razgledom v hiši. Z naše strani se vidi Triglav, z italijanske ptiček ali ... kaj že, s hrvaške zvezda, in šele če v zgodnjem jutru dneva po Božiču pluješ s sončnim vzhodom po sredini, točno po sredini mednarodnega koridorja */razširi roke/* in ves čas gledaš v svetilnik in samo v svetilnik, lahko za hip vidiš, kako se iz valov dviguje samorog. Za hip. Jaz ne poznam nikogar, ki bi to zares videl. Mislim v resnici, ne samo na kovancih. */GREGATU/* Saj sva se pogovarjala.

GREGA: Jasno. */resno se razburi, kar je zanj nenavadno/* Za to amorfnost so krivi prvotno nenačrtovani gradbeni posegi na otoku. Alpski botanični vrt zgradijo pod vodo, akvarij s tropskimi ribami pa postavijo na streho hotela. Ta bi rad kapelico, onemu se bolj dopade sinagoga, tretji bi vse porušil in zgradil sveti gaj matere zemlje. In tako naprej in tako nazaj. Zdaj, po desetih letih, v domu za ostarele gnezdijo ptice, po vrtcih se gonijo zajci, na teniških igriščih se grejejo kače, krti se igrajo z žogicami za golf, v najbolj akustični dvorani pri nas, si lahko predstavljate, v dvorani z vrhunsko akustiko, kot je ni imel kamniti Epidaver in je milanska Scala ne bo imela še vsaj deset let, pa nažigajo svoj tehno škržati!

SOFIJA: Oni bojo pa kar rušili.

GREGA: Banda!

SOFIJA: Pisatelj in svetilnik ne bosta več dolgo kazala poti. Samo še deset dni.

LORENCO: */nestrpno ampak vljudno vstane/* Če ne bomo pili čaja, bi počasi šla. Obljubila sva, da bova danes točna. Sofija?

SOFIJA: Ne še, no... Pa saj */pogleda na uro na mobitelu/* - tvoja mama je rekla, naj bova doma ob dveh, ampak na mizi bo pa sigurno šele ob treh. Nikdar ne jemo točno ob uri. Sigurno imava še toliko časa, da ti pokažem, kam me je peljal Grega? Veš, kako je tam lepo?! Kakšen razgled! Globoko spodaj morje, skoraj prepričana sem, da vidim tam v daljavi tvojo hišo, majhno, majceno, zadaj za Nanosom je Ljubljana in naša stolpnica, pa grad, nad njim žerjav, in daleč, daleč stran, čisto na drugi strani Benetke. Lahko slišiš zibanje muranskih lestencev in vidiš, kako se v njih lesketa voda zatohlih kanalov, če hočeš. Ti pa sediš sredi vsega tega, v kroni stvarstva. Sredi barv, z vonjem vetra v laseh, potopljen v bučanju čebel, ki izganjajo staro matico, da bodo troti lahko tekmovali v dirki za mlado. Tam rdeči mak, tukaj temni pušpan, ponosen na svoja grozdna socvetja, vsa bela in nežna. V morju se gleda nebo, nad mano se smeje šentjanževo sonce! Joj, kako sem vesela!

LORENCO: */zasanjano/* Res. Kako je lepo.

SOFIJA: Še svetilnik si na hitro ogledam, potem pa greva!

LORENCO pogleduje v nebo in na uro.

LORENCO: Kaj pa vem... Ni časa. No prav!

GORAZD: */sunkoma vstane, da bi prehitel Lorenca/* Jaz vam ga bom razkazal */izgubi hlače/* -

GREGA: Ups!

SOFIJA: */se zasmeji/* Ojoj!

LORENCO: Grozno, kaj, Gogi, ti vozli?

GORAZD: To si storil nalašč! Baraba mala!

GORAZD se požene nad LORENCA. Zaplete se v hlače, izgubi ravnotežje, z rokami zakrili po zraku – pri tem plosko udari LORENCA po licu – in telebne na nos. SOFIJA krikne in počepne poleg GORAZDA.

SOFIJA: Joj, vi krvavite. */pritisne mokre GOGI gate na GORAZDOV tilnik ter očitajoče pogleda LORENCA/*

LORENCO: */se prime za lice/* Udaril me je. Zanelašč me je!

GORAZD: Jaz krvavim!

SOFIJA: */GORAZDU/* Pridite, sprala vam bom rano.

SOFIJA in GORAZD se napotita proti svetilniku, SOFIJA zmaje z glavo.

LORENCO: */za njima/* Smrkelj naj si pa kar sam obriše. Sofija!

GORAZD se obrne in pokaže LORENCU jezik.

SOFIJA: */GORAZDU/* Otročji je še. Ne mu zamerit.

SOFIJA in GORAZD izgineta v svetilnik. LORENCO pogleda GREGATA, ta skomigne z rameni.

LORENCO: */z drhtečim glasom/* Še žal ji bo! */trdo se obrne in steče stran/*

Slišimo smeh in glasove GORAZDA ter SOFIJE. Očitno se zabavata.

SOFIJA: Lovrenc, na vrhu sveta sem! Ju-hu! Poglej me! Lovrenc! Lorenzo!

GREGA: */zavpije/ Šel je! Ni ga več!*

SOFIJA: Kam je šel? */tišina/* Kam je šel?

SOFIJA: */zasopihana priteče/* Grega, kam je šel Lorenzo?

GREGA: Ne vem. Rekel je, da ti bo še žal.

SOFIJA išče s pogledom Lovrenc! Lorenzo!, nato prestrašena majhna deklica obstoji pred GREGATOM.

GREGA: Kaj pa je?

SOFIJA: */skomigne z rameni/* Strah me je.

GORAZD prime njeno dlan v svoje roke.

SOFIJA: Strah me je, da si bo kaj naredil. Da ga ne bom nikoli več videla.

GREGA: No, no. Seveda ga boš še videla. Vrnil se bo. Vedno se vrnejo.

SOFIJA: */globoko ga pogleda v oči/* A oblubiš?

GREGA: */iz žepa potegne svečko in se nasmehne/* Brez svečke ne more nikamor.

SOFIJA se zasmeji.

GORAZD: */s svetilnika/* Ma chere Sophie, ma petite fille, kam ste šli, spet teče kri, poji zemljo, krvav zločin, v nebo vpijoč, ah, šli ste proč!

GREGA: Dobro mu deneš, ranjencu.

SOFIJA: */globoko vzdihne/ Ah, /se nasmehne in zmaje z glavo/ pisateljni ...*

Pride LORENCO. GREGA ga zagleda, mu pomižikne in si položi prst na usta.

GREGA: */SOFIJI/* Pojdi. Muze pridejo takrat, ko jih potrebujemo. Tako kot junaki. Tudi tvoj bo prišel, obljubim.

SOFIJA: */se zasmeji/* Včasih govoriš tako starinsko. */odide v svetilnik, GORAZDU/* Attend un moment!

GREGA: */v rokah vrti svečko, LORENCU/* Drat piršne nisem našel. Pa sem jo, svečko, skrtačil kar s ščetko.

LORENCO vzame svečko in jo vrti med rokami.

LORENCO: Cin špula je pa najbrž v redu.

GREGA: Najbrž.

GORAZD: Sophie! Sophie!

SOFIJA: Oui, oui! Oui, oui!

LORENCO: Kako se mu prilizuje. On pa zanjo misli, da je navadna nezanimiva smrklja. Rekel je, da je neumna.

GREGA: Saj ne ve, kaj govori.

LORENCO: */zaničljivo/* Vseeno. Ne bom ji povedal, kaj je rekel. Kar naj se ponižuje.

GORAZD: Pisatelj se muči s filozofijo, pesnik opeva Jug Zofijo.

LORENCO: Samo zato je prijazen z njo, da bi razjezil mene.

SOFIJIN smeh.

LORENCO: Koza. Kar naj se smeši. Me prav zanima, kako se bo smejala, ko ji bom povedal, kaj si v resnici misli o njej.

GREGA: Jaz bi bil z resnico raje previden. */LORENCO zaničljivo prhne./* Ampak vem, najtežje je s tistimi, ki jih imaš rad. Misliš, da jo poznaš, resnico, in se žrtvuješ, da bi jih pred njo obvaroval, celo ponižuješ se, ko pa ne izkažejo pričakovane hvaležnosti, se komaj zadržiš, da jim je ne zasadiš v hrbet. */zavzdihne/* A ni to grozno.

LORENCO skomigne z rameni, se obrne in počasi odhaja. GREGA pogleda v nebo. v istem hipu strašansko zagrmí in se zabliška, s svetilnika se odlomi luč. Nevihta, reševanje, vzkliki, zmeda.

GREGA: Joj!

GORAZD: Mama!

SOFIJA: Lorenzo!

GORAZD: Na pomoč!

LORENCO: Zofija! Zofija!

Tema. Ulije se dež. GREGA se požene proti svetilniku. Mimo njega švigne LORENCO.

GREGA: Luč na svetilniku je šla!

LORENCO: Zofija! Zofija! */in že je v svetilniku/*

GORAZD: Začeli so rušit! Na pomoč! Nihče nas ni obvestil!

GORAZD pogleda skozi lino. Spet mu teče kri. Gate si zmedeno pritiska na nos in tilnik ter maha z njimi v znak premirja.

GORAZD: Tukaj so ženske in otroci! Stop! Stop!

Skozi vrata svetilnika priteče LORENCO s SOFIJO v naročju. Odloži jo in steče nazaj v svetilnik. Dež nehuje..

SOFIJA: Uf. */skuša omedleti/* Ne morem.

GREGA jo začudeno gleda.

SOFIJA: Ne morem omedleti.

GREGA se nasmehne. Skozi vrata svetilnika pride LORENCO z napol zavestnim GORAZDOM v naročju.

GORAZD: */momlja/* Ne! Ne! Rešiti, ne rušiti! Ne: rešiti ne, rušiti! Rešiti, ne rušiti!

LORENCO ga posadi na stol.

LORENCO: Za las je šlo. Samo sekundo kasneje in likalna deska bi ga pokopala pod sabo.

GORAZD prihaja k sebi, prime se za palec na nogi.

GORAZD: Kaj se je zgodilo? so rušili? Nihče nas ni obvestil!

GREGA: Ah, Gorazd, nihče ni rušil, samo nevihta je bila.

GORAZD. Nevihta?

LORENCO: Ja, nevihta. */Oponaša Gorazda/. Joj, nevihta, mama, mama, na pomoč...*

Vsi se smeji.

LORENCO: */SOFIJI/ Ti? Si v redu?*

SOFIJA: */se mu nasmehne/ Zelo v redu. Hvala.*

LORENCO in SOFIJA stojita drug proti drugemu in si zreta globoko v oči. GORAZD zagleda zrušeni svetilnik in par pred njim. Neha stokati in izvleče beležko. V daljavi zazvoni pol (dveh). Zvonjenje se razvije v holivud-hepi-end glasbo.

GORAZD: */se nasmehne/ London, New York, Pariz - nikamor ni treba. Vse je že tukaj. /iz beležke iztrga vse počeckane liste in začne risati na čisto/*

GREGA: Kaj pa vem. Najbrž res.

GORAZD riše, GREGA opazuje, SOFIJA in LORENCO si nepremično zreta v oči.

SOFIJA: */šepne LORENCU/ Hvala.*

Skoraj se njune ustnice že spojijo v poljub, ko zazvoni telefon. Za trenutek vse zamrzne. SOFIJA pogleda na ekran.

SOFIJA: Katja.

LORENCO pogleda na uro.

LORENCO: Pol dveh.

Spogledata se. LORENCO stegne roko, SOFIJA mu izroči aparat.

LORENCO: */v telefon/* Halo, mama. Ja, vse je v redu. */tipa po žepih za svojim mobilom/* Nimam ga, doma sem ga pozabil. Na otoku sva. Ne, nisva mokra. Čisto malo, no. Ja ja motor je v redu. Ja, bom. */GORAZDU/* Mama te pozdravlja.

GREGA in GORAZD: Enako, enako.

LORENCO: Oba te pozdravljata nazaj. */naveličano posluša in odgovarja /* Ja, oba sta tukaj. Tudi brat je prišel, ja. Ja, ja, super je. Prijazen? Kaj pa vem..., piše. */se zdrzne /* Kdo? */pogleda oba brata in Sofijo/* A Grega je pisatelj?! */posluša/* On pa je prijazen, ja. *Gorazd* pa – aha - reklame. Zdaj pa razumem. Kaj? Nič, nič. Ja, ja, takoj prideva. Že greva, že greva. */prekine/* Sofija, kosilo je že na mizi. Vas, gospod pisatelj, */pogleda GORAZDA/* pa moja mati še enkrat lepo pozdravlja - ali morda *vas* - */pogleda GREGATA/* gospod pisatelj?

SOFIJA: Kaj je to!? Kdo je kdo?

GREGA: Dolžna sva vama opravičilo.

GORAZD: Grega je pisatelj, jaz pa - Če povem po resnici, še ne vem. */skomigne z rameni/* Oprostita. Vsi oprostite, popolnoma me je zaneslo.

LORENCO: Ah, niti za hip ti nisem nasedel!

GREGA: Zaneslo, zaneslo te je.

SOFIJA: Ampak jaz sem si pa pisatelja predstavljala točno takega, kot je bil Gorazd! »Kam, o kam?«

LORENCO: »Stran, o stran!«

GORAZD: A tak, da sem bil?

GREGA: Točno tak.

GORAZD: */strašansko mu je nerodno/* Kaj naj rečem?

LORENCO: Je že v redu.

GORAZD: Nisem se ti še zahvalil. */ponudi LORENCU roko./* Hvala. Hvala, da – hvala, da si me rešil.

LORENCO: Ah, nič za to, nič za to.

Rokujeta se še LORENCO in GREGA.

LORENCO: Hvala za čaj. In nasvet. In svečko. Adijo! Napišita kaj. Kaj dobrega.

GREGA: Bova. Hvala.

GORAZD: */izroči SOFIJI porisan list/* Hvala in oprosti.

SOFIJA: O, je že v redu, hvala. */gleda risbo/* A to sva midva z Lovrencem?

GORAZD: Ja. */ji vzame risbo, jo obrne pravilno in kaže/* To. In to, v ozadju, je goreč grad, tukaj premagani zmaj in tukaj cvetje. */pristopi GREGA s šopkom cvetja/*

GREGA: Na. Tega si nabrala zase.

SOFIJA: Hvala. Hvala za vse. Adijo in hvala!

GREGA: Adijo!

LORENCO: Hvala! Adijo!

GORAZD: Adijo!

GREGA: Adijo, adijo, adijo, adijo ...

GREGA ponavlja »Adijo« in posluša zven besed, Gorazd ga postrani gleda. Sama sta.

GORAZD: A napisati moraš igro za otroke, a? Lorenzo in Sofija, a? In srečala bosta vaškega bebčka, ki misli, da je pisatelj, a?

GREGA: */se mu smeji/ Več bi moral risat.*

GORAZD: Risat? Risati, pisati, rimati, igrati. Igrati se. - Kje naj za vse to najdem čas? */slači si pulover, vse ga boli/ Auva.*

GREGA: */zakoraka proti svetilniku/ Zakuril bom. April kar noče stran. Najbrž bo kar cel teden dež.*

Odpne si jopico, GORAZD sleče pulover. Na majicah imata napis: MIDVA SVA DVOJČKA. GORAZD ima vrinjeno ŠTIRIJAJČNA.

GORAZD: Ojoj. Pa ne cel teden.

GREGA: */sleče jopico in z njo ogrne brata/ Dež in jugo.*

Odpravita se proti svetilniku. GREGA ima na hrbtni strani majice napis: HALO (vrinjena vejica) MAMA.

GORAZD: Dež in jugo. Ne vem, če bom zdržal teh deset dni. Auva. Pa še brez elektrike.

GREGA: */se ustavi/* Ah ne, pozabil sem ti povedat, samo varovalka je šla včeraj. Zjutraj sem jo zamenjal.

GORAZD: Kaj? Čakaj malo- Saj sva se še pogovarjala- Rekel sem, da je čudno, kako to, da dela samo svetilnik, ti pa -

GREGA: Kaj? Pišem ob sveči? Brez elektrike?!

GORAZD: A me ti sploh kdaj poslušáš!?

GREGA: */zavzdihne/* A ti mene?

GORAZD: Ja, te. Samo ti mene ne.

GREGA: */izgine skozi vrata/* Seveda te.

GORAZD: Ne me ne. */itd/*

GORAZD pogleda v nebo in se pri tem nagne močno nazaj. Jopica mu zdrsne z ramen. Na zadnji strani ima isti napis kot njegov brat, le da je HALO popravljen v HVALA in ni vrinjene vejice. Izgine skozi vrata. Polomljena svetilniška leča začne svetiti.

Glasba iz zvočnikov: Juliette Gréco, La Mer (1964)

KONEC

